

Oud

Mijn vriendin nam de tram. Niks bijzonders, vooral sinds zij als gevorderde zestiger er steeds vaker van afzag om de fiets te pakken uit vrees voor de snelheidsduivels die haar links en rechts voorbij raasden. Dit was tot dan toe haar enige knieval voor de nakende ouderdom; voor het overige etaleerde zij het air van de onsterfelijkheid. Neen, doodgaan daar begin ik niet aan, straalde zij uit en haar kwieke pas en kaarsrechte rug droegen daar toe bij. Maar alle zelfverloochening ten spijt was zij zich er wel degelijk van bewust dat ze al lang niet meer voor een veertiger kon doorgaan. In de tram viel het genadeloze vonnis.

‘Mevrouw, wilt u hier zitten?’ vroeg een jongeman, terwijl hij uit zijn stoel omhoog kwam. Als door een wesp gestoken riep zij dat daar geen sprake van was. Zij liep door, greep zich met bonzend hart vast aan een stang en probeerde zich van deze klap te herstellen. Dit was de mijlpaal waar ze al jaren voor vreesde. Voorzichtig wendde zij haar blik in de richting van de jongeman die dit onheil had aangericht. Hij was een jaar of zeventien en zo te zien een Marokkaan. Het drong tot haar door dat haar venijnige afwijzing van het ongetwijfeld vriendelijk bedoelde aanbod makkelijk kon worden uitgelegd als een afkeurend gebaar tegen iemand uit een verguisde bevolkingscategorie. Zelf was zij tot in haar vezels begaan met het lot van de onrechtvaardig behandelde medemens en zij leefde met het onwrikbare voornemen om nooit toe te geven aan welke vorm van discriminatie ook. Haar oog viel op haar weerspiegeling in het raam van de tram en zij voelde weerzin tegen haar verongelijkte gezicht. Hoe kon zij de schade herstellen en de verkeerde interpretatie van haar manoeuvre wegnemen? Ze vermande zich en stapte vastbesloten, maar met knikkende knieën op de jongeman af. Zij tikte hem op zijn schouder en zei: ‘Ik heb me bedacht...’

@ Karel de Roy
Mei 2024